

új város

XXVIII. évfolyam

3. szám

2016. március

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

A DÖNTŐ CSÁKÁNYÜTÉS

Új fejezet a katolikus
és orosz ortodox egyház történelmében

Tartalom

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nové mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Aktuális

- 4 Nem lehet elég kevés
Antal Péter
Zengjete az Úrnak!
Simkó Zsófia
Magyarok a tudományban
Kovács Bertalan
Életprogram
Sudár Balázs

Interjú

- 6 Nem félek
Aurelio Molè

Nézőpont

- 8 Sudár Balázs
Makkay József
Zombori Béla

Fókuszban

- 10 A döntő csákányütés
Giovanni Guaita

Társadalom

- 13 Nem szenvedhet vereséget a béke
Chiara Lubich
14 Középpontban a személy
Tóth Pál

Aktuális

- 16 Az irgalom bátorsága
Alois testvér

Színes riport

- 18 Hivatása: kutató
Simkó Zsófia

Lelkiség

- 20 Az igazgyöngy
Chiara Lubich
21 A kimondhatatlan
Hans Urs von Balthasar
22 Az élet igéje - március
Fabio Ciardi

Az ige élete

- 23 Az idős úr
Túl a láthatón
Mégis igen

Velünk történt

- 24 Kiléptem a kölcsönzöpult mögül
Horváth Viktória
Szakmai kihívás
Sámson Margit

Életmód

- 26 A szív tisztaságával
Ezio Aceti

Mese

- 28 Mindenkinek színiültig!
Lauretta Perassi

Kultúra

- 30 A fátyol foglyai
Simkó Zsófia
Egzisztencia eladó
Göbel Gergely
31 Okos kavics
Vittorio Sedini

6

Foto: CN

18

Foto: CN

24

www.chem.elte.hu

MÁSHONNAN MEGKÖZELÍTVE

A ki március 8-án akarja feleségét, barátnőjét, ismerősét étterembe hívni, jobban teszi, ha jó előre asztalt foglal. Igen, a nemzetközi nőnap mára a legtöbbször számára – a Valentin-naphoz hasonlóan – a szebbik nemhez tartozó rokonok, munkatársak ünnepléséről szól.

Pedig születésekor egész más eszmeiség lengte be: amerikai, később Nyugat-Európába is áterjedő munkásmozgalmi törekvések hatására 1911. március 19-én tartottak először nemzetközi szintű nőnapot, mégpedig a nők választójogának kivívása érdekében.

Nem egy területen, elsősorban a nyugati társadalmakban komoly előrelépések történtek az elmúlt száz évben a nők egyenjogúságának kivívása terén, de – amint erről trendi statisztikákat is hozni – messze vagyunk még a teljes egyenlőségtől.

Az utóbbi évtizedekben egyre több területen felismerik azt is, hogy mi, nők, fontos hozzájárulást adhatunk a társadalom előrehaladásához. De miért? Pontosan azoknak a sajtóságos kompetenciáknak a behozásával, amelyekkel természet adta módon sokszor másképp, más oldalról közelítünk meg egy-egy megoldandó helyzetet, feladatot, mint a férfiak. Számunkban több olyan nő is szót kap, akik életük fontos részének tekintik a szakmai tevékenységet.

A Pro Scientia Aranyérem két kitüntetettje tudományos pályája elején jár, míg a kameruni Patience Mollé már sok küzdelmet maga mögött tudhat.

Vezető pozícióban, a korrupcióval is szembeszállva állta meg a helyét. A „Velünk történt” rovatban két személyes tapasztalat által a munkahelyi mindennapok adta lehetőségekre figyelhetünk fel.

Egy másik, több helyen előbukkanó aktuális témánk a béke. Idén lesz 20 éve, hogy Chiara Lubichot az UNESCO kitüntette a béke ügyének előremozdításáért; ebben a témában elhangzott szavai ma is iránymutatóak.

Egyházi sajtóban olvashattunk a történelmi horderejű eseményről: a római pápa és az orosz ortodox pátriárka találkozott. „Ahhoz, hogy szeressük egymást,

© Depositphotos.com / Arnaud Negydt

A virág apró figyelmeztetés: mégis öröm adni, kapni.

meg kell mélyebben ismerni egymást” – szokták mondani. Ahogy igaz ez személyek között, úgy igaz csoportok, népek, és egyházak között is. Ezért is járjuk végig röviden a „Fókuszban” rovat segítségével az esemény előzményeit és következményeit, egy orosz ortodox szerzetes pap tolmácsolásában.

A kereszt titkával és a Húsvétal kapcsolatos gondolatokon, elmélkedéseken keresztül pedig közelebb kerülhetünk a feltámadás mély örömeinek megtapasztalásához, s Veronika példájától ösztönözve talán mi is ki merünk lépni és kendőnköt nyújtani a szenvedők felé. ■

Nem lehet elég kevés

Néhányan tavaly ősszel úgy éreztük, nekünk is meg kell tennünk a részünket a kárpátaljai magyarok megsegítéséért. Ezért a Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalomban gyűjtést indítottunk magunk között, ki-ki lemondva egy-egy apróságról vagy a feleslegéről. Az összegyűlt pénzből élelmiszert és tűzifát vásároltunk, amit januárban öten elvittünk Badaló és Macsola környéki családokhoz. A címben leírt négy szó jutott eszembe akkor, amikor azon gondolkodtam, hogyan lehet összefoglalni néhány sorban a látogatás során megélt tapasztalatunkat. A nélkülözésen túl ugyanis, amivel Kárpátalján találkoztunk, sokkal erősebben hatott rám a határon túli magyarok vendégszeretete és hite, amelyen keresztül megélhettem azt, hogy nincs olyan helyzet, amelyben azt mondhatnád, hogy annyira kevés az, ami neked van, hogy abból nem tudsz másoknak adni. A kárpátaljai magyarok megtanították nekem azt, hogy az adás egyetlen feltétele a hit Istenben, amiért nagyon hálás vagyok nekik. Az egymás felé tett lépéseinkkel igazi testvérekké váltunk, ezáltal pedig a felelősség az első dolog, amit érzek, ha a kárpátaljai testvérekre gondolok. ■

Antal Péter

Zengjetelek az Úrnak!

Dicsérjük együtt! Ez lehetne az összefoglalása annak a rendezvénynek, amely február 2-án, a Papp László Sportarénában zajlott az *Ez az a nap!* szervezésében. Meghívásukra érkezett Magyarországra a Hillsong Worship csapata, akiket rengetegen akartak hallani, hiszen azon az átlagos kedd estén minden lelátó megtelt. Tizenkétezer ember várta, hogy a zenén keresztül Isten szólalhasson meg. Bár a „műfajt” lehet szeretni vagy nem szeretni, az mindenképp elvitathatatlan érdeme, hogy óriási embertömegeket szólít meg évről-évre az evangelizációnak ez a formája. Szerte Európából – Spanyolországtól Norvégiáig – érkeztek olyanok, akik kíváncsiak voltak: a profi zenekarra és a koncertre, talán a városra, arra a tömegélményre, amikor többek énekelnek együtt, és Isten hívására.

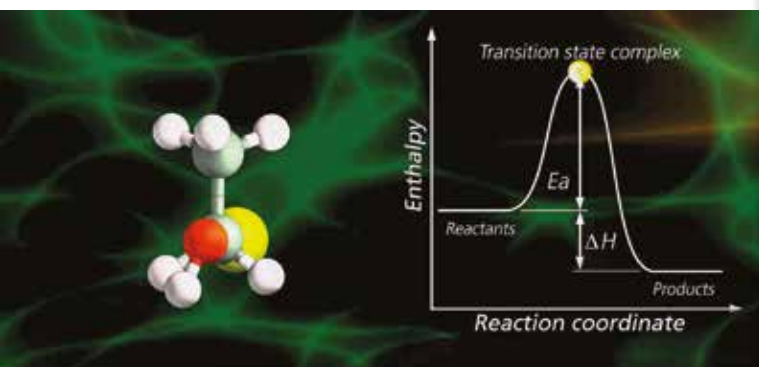
A koncert során helyet kapott egy tanúságtétel a zenekar egyik tagjától, több elcsendesülésre hívó, imádságos rész, valamint egy felhívás egy projektben való részvételre: A jelenlévőknek lehetőségük nyílt „örökbe fogani” egy harmadik világbeli gyermeket, akinek – felelősséget vállalva érte – havi rendszerességgű támogatást juttatnak, segítségként az iskoláztatásához, ruháztatásához, és adott a lehetőség a személyesebb kapcsolatra is. (Bővebb információ: www.compassion.com) Isten dicsérete így nem maradt az Aréna falai között, hanem konkrét tettekben megnyilvánulva útjára indult, szerte a világba. ■

Simkó Zsófia

Magyarok a tudományban

Az elmúlt hetek, hónapok komoly tudományos eredményei után most egy hasonlóan izgalmas felfedezésre szeretném irányítani a figyelmüket, amely számunkra egy egészen más szempontból különleges: magyar kutatók munkájának eredménye. Czákó Gábor és Szabó István, az ELTE Molekulaszerkezet és Dinamika Laboratóriumának munkatársai 2014-ben egy közismert szerves kémiai reakciónak, az S_N2 -nek, azaz bimolekuláris nukleofil szubsztitúciónak egy új mechanizmusát fedezték fel, amelyet tavaly az egyik legrangosabb tudományos folyóiratban, a *Nature Communications*-ben közöltek. Mi is ennek az eredménynek a jelentősége? Nos, a szerves kémia egyik legfontosabb területe a reakciók mechanizmusának kutatása: mely kémiai kötések alakulnak át, milyen köztitermékek keletkeznek, és pontosan hogyan jutunk el a kiindulási anyagtól a termékig. Mondanom sem kell, hogy ipari folyamatokban, gyógyszertervezésben vagy a bonyolultabb biológiai folyamatok megértéséhez elengedhetetlen a reakciómechanizmusok pontos ismerete. Ilyen folyamatokban az S_N2 mechanizmus az egyik leggyakoribb, amit már vagy 100 éve ismerünk... azaz ismerni vélünk. Most ugyanis kiderült, hogy amiben eddig biztosak voltunk, az másképp is lejátszódhat. Az ELTE informatikus-vegyészeit pontosan azért illelt elismerés, mert egy olyan területen kerestek és találtak valami újat, ahol senki sem számított rá. Úgy tűnik, a tudományos kutatásban mindig akad valami, ami korábban elkerülte a figyelmünket. ■

Kovács Bertalan

Életprogram

Minden név egyfajta életprogram is. Például a Veronika név görög eredetijének, a Φερενικη vagy Βερενικη (Bereniké) névnek a jelentése „diadalt hozó”. Védőszentje pedig Veronika, aki Jézus keresztútja közben letörli az arcát a kendővel.

Először is észreveszi a halálra ítélt fájdalmát – már ez nem egy kis teljesítmény az utálkozó tömegben, amolyan érzékeny női pillanat. És nemcsak hogy észreveszi, de az egész hangoskodó csürhéből egyedülként, *önként* (azért hangsúlyozom, mert Simont a katonák kényszerítik arra, hogy segítsen) odalép. Nem tudjuk mi járhatott a fejében, gondolatainak egy idealizált, de szép lehetséges megfogalmazását olvashatjuk Paul Gerhardt német átiratában, amelyet Arnulf von Löwen latin himnusza, a *Salve caput cruentatum* alapján írt. Saját fordításomban így hangzik magyarul:

*Ó vértől sebtől fájó kigúnyolt istenfő,
Ó szegyzenszemre láncot és tövist viselő!
Ó minden nagy erénynek legfőbb eredetét,
most vádlón kárhoztatnak. Én áldlak: Üdvözlégy!*

Belegondoltam: azon a napon majdhogynem Veronika az egyetlen, aki tevőlegesen enyhíti a szenvedő Krisztus fájdalmát – és az egyetlen, aki önzetlenül és hátsó szándék nélkül teszi ezt. Hatalmas dolog: csak a szenvedő Jézust szem előtt tartani, nem félni, hogy a tömeg eltapos, nem félni, hogy a katonák megvernek, menni és letörölni az arcát... Ott van Krisztus egyedül, hogy enyhítse mindenki szenvedését, és Veronika egyedül, hogy enyhítse Krisztus szenvedését. Micsoda életprogram! ■

Sudár Balázs

Nem félek

Az egyik első nő Kamerunban, aki mérnöki diplomát szerez, és az állami szférában igazgatói pozíciót töltött be. Interjú Patience Mollè Lobèval.

Kamerun legnépesebb városától, Doualatól, 15 km-re vagyunk. Hajnali két óra van. Az ég tiszta, felhők nem vetnek árnyékot, és egy könnyű fuvallat enyhíti a meleg, párás levegőt. Patience Mollè Lobè a szobájában alszik, bár megannyi gond nehezíti az álmát. Ő az első nő, akit a közművek igazgatójának neveztek ki Kamerunban. Évek óta küzd a mindenütt elterjedt korrupcióval, de most már elég: beleegyezett, hogy jelöltként induljon a következő parlamenti választáson. Az ő listája a legjobb, melyet ugyanazon a hosszú éjszakán mutattak be pártja nemzeti bizottságának. Legalábbis úgy hiszi.

Azon a bizonyos éjjelen drámai eseményt élt át: rablók törtek be éjszaka a lakásába. Elmondaná, hogy mi történt?

Először zajokat hallottam, majd egy ajtó hangját, amint kiszakítják. Fegyveres emberek jöttek be a házba, elmosódott alakokat láttam, akiket nehéz lett volna felismerni

vagy azonosítani. Egyedül voltam a szobában. A betörők egymás után feltépték az ajtókat, végül hozzám is bejöttek, és fegyvert tartottak a fejemhez. „100 ezer euro, vagy az élete!” – mondta az egyikük. Anélkül, hogy egyáltalán belegondoltam volna, azt mondtam, hogy a pénz máshol van, a testvérem szobájában. Ez persze nem volt igaz, de így legalább valamennyi időt nyertem. Ahogy sikerült kijutnom az udvarra, hangosan kiabálni kezdtem: „Jack, hol vagy? Add oda nekik a pénzt!” De közben sikerült elhagynom a helyszínt, bekopogtam az unokanővérem ajtaján, és elbújtam az acélajtó mögött. A bandavezért majd szétvetette a düh, ahogy a többieket faggatta, hogy hová tűntem. Végül idegenek közeledtek arrafelé, és ahogy ezt észrevették, elmenekültek az éjszakába.

Másnap a párt egyik tisztviselőjével beszélve megtudtam, hogy a listámat valójában be sem mutatták. Azt mondta, szerintem jobb is így, mert úgysem birkóztam volna meg a feladattal. Szerintem inkább csak túl sok kellemetlenséget okoztam nekik korábban. És ha megválasztottak volna? Talán nem csináltam már így is elég bonyodalmat a közművek-nél, ahogy próbáltam ellenállni ennek a korrupciós rendszernek?

Mennyire kiterjedt a korrupció Kamerunban?

Olyan, mintha magával az országgal kéne szembeszállni. A bőrömmön tapasztaltam, hogy a korrupció olyan, mint egy fertőző vírus, vagy mint maga az ebola: egyre elterjedtebb és nagyon nehéz kiirtani. Itt az emberek mentalitását kell megváltoztatni, a konzumista kultúrát, amely a javak birtoklásában látja a boldogság egyetlen nyitját. Ez a hozzáállás mindent felülír.

Ezt a harcot vívom én. Ebben élek, amióta elkezdtem dolgozni, amióta kislánycént megismertem a kereszténység üzenetét és találkoztam a Fokoláre lelkeséggel.

Patience Mollé Lobé, jobbra és lenn a nehéz sorsú nőkkel foglalkozó három szociális központ néhány munkatársával.

Mindig így volt ez?

Nem, korábban más volt. 1961-ben, közvetlenül a függetlenség kivívása után nem volt ennyire jellemző a korrupció, mert még élő volt az afrikai kultúra: mások tisztelete, a dolgaink megbecsülése. De a szabadsággal egy másik kultúra is megjelent, nekünk pedig nem sikerült összeegyeztetnünk a mi értékeinket a kereszténységgel. A pénz önmagában értéké vált. Az ember csak úgy érezheti magát teljesnek, ha sok pénze van, autója, és egy nagy háza. Aki pedig így él, annak semmi se szent, még az emberi élet sem.

Hogyan kezdte el ezt a harcot a korrupció ellen?

Még nem voltam felelős beosztásban, de egyszerűen nem hallgathattam a nyilvánvalóan hamisított költségvetési adatok láttán. Hamar megtanultam, hogy a kenőpénzt előre szokás fizetni, a szerződés teljes összegének 10 százalékát, még akkor is, ha az illető még nem is kapta kézhez azt a pénzt. Aztán a közvetítők a vállalkozók és a közszolgáltatás között, persze a beszállító kezére játszva, hatalmasra duzzasztják az árakat. Mindeközben a költségvetésben ezeknél jóval kisebb összegek szerepelnek, így ezek a személyek szinte nyomtalanul jutnak hatalmas vagyonhoz. Vannak olyan szerződések is, amelyeket papíron bőségesen megfizetnek, de a valóságban semmi sem történik. Persze értem, hogy nem szabad ítékezni, hiszen nem ugyanazok az értékeink, és hogy nagyon sok diplomáciára van szükség, hogy elfogadjuk ezeket az embereket.

Fotó: CN (3)

Nem félek, de megpróbálom az ő nyelvezetüket használni. Ha fegyházban végzem, senki nem fog rajtam segíteni. Gyakran túlóráznunk kellett, hogy kijavítsuk a költségvetést, mielőtt aláírjuk. A vállalkozók aztán elkezdtek észrevenni, hogy én nem kértem kenőpénzt. Sok évig így nem is sikerült előbbre jutnom – nyilván bosszantotta a feljebbvalóimat, hogy miattam egy halom pénztől elesnek. Évekkel később aztán találkoztam egy miniszterrel, aki értékelte a munkámat és kinevezett a kameruni közművek igazgatójává. Azokban az években fiatalokkal is foglalkoztam, a korrupció ellen nevelve őket, mert tudom, hogy ha én küzdök, Isten is dolgozik az emberek szívében, mert én egyedül csak az evangéliumi életet próbálom továbbadni.

Úgy tudom, három szociális központot is nyitott nehéz sorsú fiatal lányok megsegítésére.

Egyik nap a férjemmel az autóban ülve felismertünk egy 14 éves lányt az utcán, aki prostitúcióra adta magát. Ez arra inspirált, hogy egy központot nyissak, majd még két másikat, a veszélyben lévő lányok gondozására. Ezeket a Fokoláre Mozgalom más tagjaival együtt működtetjük, és most már vagy 300 lányt segítünk. Ez tulajdonképpen egy nevelőintézet: az erkölcsre tanítjuk őket, meg varrni, hímezni, kézművesedni. Ezek a fiatalok aztán saját lábukra állnak és egy nekik megfelelő intézményben folytatják a tanulmányaikat. A nevelés a kulcs a közjóhoz, akár a korrupció elleni küzdelemben, akár az új nemzedékek iránti felelősségben.

Mivel foglalkozik mostanában?

A férjemet 16 év házasság után vesztettem el egy hirtelen betegségben. Most már nyugdíjas vagyok. Nem félek a folyamatos fenyegetésektől, továbbra is szeretnék a némák hangja lenni, az országomért és a közjőért élni. Most Isten Olaszországba hívott, hogy itt a Fokoláre Mozgalom nemzetközi központjában dolgozzak. A kaland folytatódik. ■

Fordította és szerkesztette: Kovács Bertalan
Forrás: CN

CSALÁD

Matrimonium

Sudár Balázs

Vajon miért szégyen házasnak lenni, és miért nem szégyen (sőt adott esetben dicsőség) szinglinek lenni vagy gyakran partnert váltani? A nagy ellenzők között is láttam már olyat, aki – amikor a Nagy Ő megjelent – már nem ellenezte a házasságot. De hallgattam nappal büszke szingliket is panaszkodni este, hogy milyen rossz egyedül lenni...

Vagy aki 30 évesen házasodik, azt sokan rendesen elítélik. Vajon gondoltak-e már rá, hogy valaki esetleg azért csak ekkor házasodik, mert csak ekkor találkozott a társával?

Február 13-án részt vettem a Házasság Hete rendezvényén, ahol Fabinyi Tamás evangélikus püspök igehirdetése két dologra irányította rá a figyelmemet. Az egyik, hogy a kereszténység megőrizte a házasság (*matrimonium*) intézményét az ókorból, méghozzá alapjai nagyobb megváltoztatása nélkül: a házasság egy férfi és egy nő kapcsolata, kizárólagos és egy életre szól, a felek pedig egyenrangúak (utóbbiakat hol komolyan veszik, hol nem). Ezt próbálja a nyugati társadalom olyan formában „feloldani”, hogy más kapcsolatokat is elkezd házasságnak nevezni. Azt gondolom, hogy egyetlen párnak sincs értelme megtiltani (főleg hatalmi szóval) hogy együtt legyenek. Ugyanakkor nincs értelme beleerőltetni őket a házasság kategóriájába. Ha a társadalom úgy akarja, legyen joguk együtt élni, sőt járjon nekik az a támogatás, ami a családoknak. De minden maradjon az, ami. Ha a sósav bármelyik elemét megduplázzuk, maximum hidrogént vagy klórt kapunk, semmiképp nem sósavat.

A másik, amit a püspök említett, hogy azoknak a pároknak sem kell szégyenkeznie, ahol a felek különböző felekezethez tartoznak. Létezik ökumenikus szertartás, senkinek nem kell áttérnie a másik vallásra ahhoz, hogy összeházasodhasson a párjával. Sok helyen (talán inkább vidéken) az már nem szégyen, ha hitetlennel házasodik valaki, ellenben ha más felekezettűvel, az még mindig stigma is lehet.

Mint annyiszor, most is azt tudom mondani: mielőtt véleményt alkotunk valamiről, érdemes elgondolkoznunk és beszélgetnünk róla, főleg az érintettekkel. ■

KULTÚRA

A művészet ereje

Zombori Béla

Az érdeklődés miatt meghosszabbított *Csontváry géniusza - A magányos cédrus életmű-kiállításon renegeteg látogató volt*. Meglepett a tárlat felépítettsége, amelyen filmbejátszások és önéletrajzi írásrészletek segítségével maga a festő vitt körbe a termeken, illetve az úton, melyet rendkívül tudatosan és makacsul, szinte eszelősen végigjárt. A gyógyszerész Csontváry Kosztka Tivadar 41 évesen kezdte elsajátítani a technikákat, festőiskoláról festőiskolára járva, egészen az alapoktól kezdve. Az első években ki is nevelték ambíciói miatt, mégis fáradhatatlanul tanult mesterektől, járta az országokat, tanulmányozta a természetet, a vízeséseket, az eget, a fákat. És mindvégig feszülten figyelt inspirációira, megérzéseire, és így fokozatosan, állandó keresés és küzdelem árán rálelt saját kifejezőmódjára, tematikáira. Közben a kitűzött célt végig szem előtt tartotta és vakon bízott saját kiválasztottságában. Minden külső-belső akadály és nehézség is céljához vitte közelebb, hogy eljutasson önmaga legbensejéhez, és azt adja át a művészetnek keresztül. Lehet, hogy kissé zavarodott, de mindenképpen rendkívül érzékeny ember volt. Megmosolyoghatjuk megalomániáját, ami miatt a lehető legnagyobb képeket festette, de számára mindezek a küldetés megvalósítására tett próbálkozások voltak, melyekkel közben – nem mellékesen – maradandó alkotásokat, igazi remekműveket hozott létre. De nem elégedett meg egészen 1907-ig, a *Magányos cédrus* és a *Zarándoklás* cédrusfáinak megalakításáig, amikor úgy érezte, megtalálta és lefestette azt, amire hivatott.

Gyakran mondjuk, gondoljuk, hogy a világot a rossz uralja, vagy hogy a politikai és a gazdasági folyamatok megakadályozzák az emberiesség kibontakozását. Úgy gondolom, hogy az a több ezer látogató, aki két órát bent töltött a kiállításon, hozzám hasonlóan megváltozva jött ki. Talán csak annyiról van szó, hogy minél többen legyünk Csontváry-féle örültek, akik életük végéig hajszolják a lelkük mélyén lakó szépet? ■

Hazatérők dilemmája

Makkay József

Több szilágysági településen is megfordultam az utóbbi időben, és legtöbb helyen olyan emberekkel hozott össze a találkozás öröme, akik messziről jöttek haza rövid pihenésre, francia-, spanyol- vagy angolhonból. Évek óta a szülőföldtől távol élnek és dolgoznak, és bevallásuk szerint feltöltődni járnak haza, hogy újabb hónapokig bírják szusszal. Az itthoni ízeket és emlékeket viszik ilyenkor magukkal.

Beszélgetés közben óhatatlanul felteszem a kérdést: gondolnak-e a végleges hazatérésre? Érdekes módon a megkérdezettek közül eggyel nem találkoztam, aki erre ne bizonytalanodott volna el. Miközben elismerik, hogy idegenként élnek és boldogulnak Nyugat-Európában, senki sem látja a visszatérés, a hazatelepedés lehetőségének pontos körvonalait. Elszakadt innen, lepusztultnak érzi az itthoni világot, és el sem tudja képzelni, mihez kezdhetne a nyugati bérek egynegyedét, egyharmadát kitevő hazai fizetéssel.

Miközben a sirámokat hallgatom a hazalátogató és az itthon maradottak szájából, csendben szóvá teszem a változást, ami ma már tetten érhető ezekben a falvakban is. A negyedszázaddal ezelőtti sártenger, a középkori viszonyok jórészt már a múltat idézik: mifelénk is alig találni olyan falut, ahol az utcákon ne lenne aszfalt és a házak előtt közművesítés. A helyben történő boldogulásnak alig látni a nyomát, kevesekben tudatosul, hogy az áldozatvállalás gyakran mégsem arányos a megspórolt pénzzel. A család itthon maradt része közben csak reménykedhet, hogy egyszer véget ér a kétlakiság. Kérdés persze, hogy nem túl későn kerül-e sor erre?

Egyértelmű, hogy a hazatérés katarzisa még várat magára. A távoli vendégmunka csábítását csak kevés hazai szakma tudta eddig kiváltani. A pályakezdők zöme eleve úgy tekint a világra, hogy annak nyugatibb része összehasonlíthatatlanul több lehetőséget kínál, mint a hazai, és a fapados repülőársaságok világában pár óra alatt kontinensünk legeldugottabb sarka is elérhető. Esete válogatja, hogy kinél és mikor következnek be az a fordulat, amikor rájön: idehaza, Erdélyben is meg lehet élni. ■

Foto: CN

www.lobjggyroda.hu

CSONTVÁRY GÉNIUSZA
A MAGÁNYOS CÉDRUS
THE LONELY CEDAR

A házasság különböző minden más kapcsolattól.

Egy kiállítás megtekintésének lehetnek kataritikus hatásai.

Sok szempontot kell mérlegelni a külföldön dolgozóknak.

youtube.com

Magyar Kirill

csákányütés, mely ledöntötte az „első Rómát” a „harmadik Rómától”, a Katolikus Egyházat az Orosz Ortodox Egyháztól ezer éve elválasztó falat. Látva, hogy az egyetlen Krisztus tanítványait zaklatják és legyilkolják, a moszkvai patriarkátus úgy döntött, hogy félreteszi a még megoldatlan problémákat, és beleegyezik, hogy február 12-én a havannai repülőtéren Ferenc pápa és Kirill, Moszkva és egész Oroszország pátriárkája között létrejőjön a találkozás. Beszélgetésük egy 30 pontból álló közös nyilatkozat aláírásával ért véget, mely főként a keresztényüldözésre kíván közös választ adni.

A DÖNTŐ CSÁKÁNYÜTÉS

Hosszú út vezetett Ferenc pápa és Kirill pátriárka egyszerűségében is történelmi jelentőségű kubai találkozásáig.

A találkozás tehát létrejött. Igaz, a földgolyó másik felén. Igaz, szinte titokban megszervezve, a nyilvánosságra hozatala után mindössze egy héttel. Igaz, zárt ajtók mögött és vallási gesztusok nélkül, és szándékosan laikus protokoll szerint, de megvalósult a találkozás a pápa és az orosz pátriárka közt. Ez önmagában történelmi jelentőségű esemény.

Abszolút első alkalom: az orosz egyház egyetlen vezetője sem találkozott még pápával. Ha nem írtak volna alá semmilyen közös dokumentumot és nem is nyilatkoztak volna, a találkozás ténye önmagában is jelentős és precedens értékű. Bergoglio pápaságának harmadik, Kirill patriarkátusának hetedik évében került sor az eseményre. Az üldözött keresztények tragikus sorsa lett az a végső és hatalmas

Megosztottság századokon át

Az Orosz Ortodox Egyház Rómához fűződő viszonya korántsem volt olyan viharos, mint a konstantinápolyi anyaegyházé. A két császári főváros, Róma és Konstantinápoly az 1054-es szakadás előtt és után is számos harcot, összeütközést és kiközösítést élt meg. Moszkvával azonban a földrajzi távolság miatt nem volt ok a viszályra,

így – legalábbis történetének első öt századában – az orosz egyháznak nem volt komoly összeütközése Rómával. A középkori Oroszországban – azaz a Kijevi Ruszban, majd a Moszkvai Nagyfejedelemségben – jó szívvel fogadták a nyugati, katolikus kereskedőket és utazókat, az orosz zarándokok pedig Jeruzsálemen és Konstantinápolyon kívül Rómát, az apostolok sírját is felkeresték. A XV. században a firenzei zsinaton az ortodox képviselőknek a római Szent-székkal való közösséget szabták feltételül, hogy az oszmán török megszállással szemben segítséget kaphassanak Konstantinápolyban. A zsinaton az

A moszkvai Megváltó Krisztus-székesegyház és a vatikáni Szent Péter-bazilika.

Orosz Egyházat a görög Iszidorosz képviselte, akit a konstantinápolyi pátriárka Kijev és az egész Rusz metropolitájává nevezett ki. Iszidorosz a Rómával való egység meggyőződéses támogatója volt. 1441-ben, a zsinatról visszatérve egy nagy latin kereszt mögött vonult be Moszkvába – akkor már ez volt a patriarkátus székhelye –, majd a szent liturgiában megnevezte a pápát és kihirdette az uniós nyilatkozatot. Három napra rá a moszkvai nagyfejedelem letartóztatta, az orosz klérus pedig megfosztotta tisztségétől. Moszkva kinyilvánította egyházi önállóságát, és ettől kezdve az orosz metropolitákat nem a konstantinápolyi pátriárka, hanem a moszkvai nagyfejedelem választotta meg. Az orosz egyház tehát keresztülment az 'óhitűek' leválásának fájdalmas szakadásán, valamint a lengyel, francia, német katolikusokkal vívott háborúkon, és a breszti zsinaton meghirdetett unió nyomán új egyházak jöttek létre: szinte minden ortodox és ókeleti egyháznak megfelelő egy keleti rítusú katolikus egyház,

mely elszakadt a keleti egyháztól, hogy Rómához tartozzon. Az 1917-es októberi forradalom után Oroszországban, majd a Szovjetunióban minden egyházat könyörtelenül üldöztek. A második világháború idejére már haldokló egyházak üldözése 1988-ig tartott. Ettől az évtől kezdve, amikor a Rusz milleniumát ünnepezték, radikálisan megváltozott az állami valláspolitikai, és az egyházak újra legalísan működhetnek.

Az utóbbi 25 év lépései

Róma hosszú évekkel ezelőtt megfogalmazta már Moszkva felé a kérést, hogy létrejöhessen egy ilyen jellegű találkozó, és ennek érdekében a kilencvenes évek óta zajlik a munka. Már legalább kétszer, alig egy lépés választott el bennünket a dátum kitűzésétől, de bizonyos körülmények miatt mégsem tudott létrejönni a találkozás. Már csak azért sem, mert a patriarkátus úgy tartotta, hogy bizonyos akadályozó tényezők ezt lehetetlenné teszik. Az egyik „füstbe ment” találkozás 1997-ben, Grazban, az Európai Ökumenikus Nagygyűlésen volt előkészítve, fel is röppent a hír, hogy II. János Pál találkozni fog II. Alekszij akkori pátriárkával.

patrarchia.ru / Igor Palkin

commons.wikimedia.org

Kirill, Moszkva és egész „Rusz” pátriárkája

Az utóbbi években csillapodtak a két egyház közti feszültségek. A moszkvai patriarkátus Róma felé alapvetően mindig is két észrevételnek adott hangot: az ukrainai görög katolikusok és a prozelitizmus problémájának. Ez utóbbin immár túl vagyunk: Oroszországban a katolikusok jelenléte most már semmiféle aggodalomra nem ad okot, a kilencvenes évekkel ellentétben, amikor néha túlságos buzgalommal zajlott a felekezeti evangelizáció. A görög katolikusok kérdése viszont ma még összetettebb, újabb súrlódási felületekkel. 1997-ben még jóval feszültebb volt a két egyház kapcsolata, és a keresztény világ nem állt ennyire súlyos kérdések előtt, mint most, amikor az agresszív iszlám, vagy inkább a magát iszlámnak kikiáltó terrorizmus előretörésének vagyunk tanúi. A keresztényüldözés kapcsán különbözőségeink ellenére közösen kell fellépünk. Az üldözés ténye aggasztja az oroszokat. Az orosz ortodoxiához tartozó konzervatív

kisebbség nehezen fogadja el Ferenc és Kirill „ölelését”, de ez egy kis létszámú csoport, míg a hívők nagy része, sőt, a laikus orosz társadalom is jóindulattal és bizalommal tekint rá.

Kirill pátriárka és a közelgő pánortodox zsinat

Az egyházi vezető, akivel Ferenc pápa találkozott, pátriárkája a legnagyobb létszámú – százötven millió hívet számláló – keleti egyháznak, és ezzel az ortodox világ kétharmadának képviselője. Kirill erősen kézben tartja az egyház gyeplőit, igazi stratégaként az eddigieknél jóval nagyobb apparátust épített ki. A jelenlegi 380 püspök közül majdnem minden második Kirill alatt lett felszentelve. Őszentése határozott, energikus, nyitott ember. Tanítványa, legkedvesebb lelki gyermeke Nikodim metropolitának, aki 1978-ban a Vatikánban I. János Pál karjaiban halt meg egy pápai kihallgatás alkalmával. A mostani esemény jó lehetőséget adott arra, hogy visszatérjen mestere tanításaihoz. A kubai beszélgetésen nem doktrinális kérdések kerültek elő. A pátriárka

jól tudja, hogy a teológiai eltérések megmaradtak, de arról is meg van győződve, hogy ezeket nem lehet egy repülőtéren megvitatni. Erre a megfelelő fórum a Katolikus Egyház és az Ortodox Egyház közötti párbeszéd Nemzetközi Teológiai Vegyes Bizottsága, amelyben a munka halad előre, nekilendülések és megtorpanások közepe. A teológiai tételek egybevetése mellett alapvetően fontos, hogy az egyházak vezetői elköteleződjenek a párbeszédben a szeretet és a testvériség alapján. Ferenc pápa azt képviseli, hogy szükség van a közös előrelépésre, és nem kell ehhez megvárni a vitás teológiai kérdések tisztázását. Ugyanez a patriarkátus álláspontja is. Minél szorosabbá válnak a személyes kapcsolatok, kétségkívül annál gyorsabban oldódnak majd meg a problémák. A kapcsolatok javulása pozitívan fog hatni a júniusi pánortodox zsinatra is Krétán, ahol az ortodoxia és a más egyházak – köztük a Katolikus Egyház – kapcsolatáról lesz szó. Mind Kirill, mind a pápával jó kapcsolatban álló I. Bartolomeiosz konstantinápolyi pátriárka, mind más pátriárkák tanúságot tehetnek a Róma püspökével már meglévő és gyümölcsöző párbeszédéről. ■

Fordította és összeállította:
Prokopp Katalin

GIOVANNI GUAITA

A cikk szerzője olasz származású orosz ortodox szerzetes pap. A moszkvai Szent Kozma és Damján parókián szolgál. Korábban a Moszkvai Patriarkátus egyházi külkapcsolati osztályán dolgozott, amely a latin-amerikai esemény előkészítését végezte.

Fotó: CN

Nem szenvedhet vereséget a béke

Chiara Lubich gondolatai, aki 20 évvel ezelőtt UNESCO-díjat kapott a békére nevelésért.

Ahhoz, hogy az emberiség továbbra is élni tudjon és jobban tudjon élni, a békét kell előtérbe helyezni, amely nem az egyik eszme a sok közül, hanem az emberek együttélésének alapvető eszméje. Kétségtelen, hogy az utóbbi években a terrorizmus, amely a gonosz erőinek is a kifejeződése, magasabb fokozatba kapcsolt és bolygónk biztonságát veszélyezteti. „Meg kell védeni magunkat!” – halljuk sokfelől Nyugaton. Természetes, hogy meg kell hozni a szükséges védelmi intézkedéseket, melyekkel elkerülhetők az újabb vérengzések. Nem szabad azonban elkövetni azt a hibát, hogy úgynevezett megelőző háborúval belekerülünk egy olyan spirálba, mely végső soron az emberiség túlélését veszélyezteti, amelyet ma már keményen próbára tesznek a megszakadt párbeszéd, az elmaradt tárgyalások és az áthághatatlan falak, melyeket felhúztunk. Mindenesetre az elsődleges cél nem katonai, hanem politikai: fel kell szárítanunk azt a vizet, amelyben a terroristák eveznek. Ezt megfelelő béke-szivattyúkkal lehet elérni, különböző szinteken. (...) Másodsorban úgy gondolom, hogy az egész földre kiterjedő igazságossági programot kell indítanunk.

Az államok vezetőinek azon kellene munkálkodniuk, hogy a javakat igazságosan osszák el. Itt fokozatosságra van szükség, hogy ez ne veszélyeztesse a nemzetközi gazdaság stabilitását, de minden erőfeszítést meg kell tenni azért, hogy a világban lévő szegénység kiáltó botrányát megszüntessük. Azzal is, hogy egyidejűleg investálunk a fejlesztésbe és a helyi gazdaságokba, valamint a nevelésbe és a kultúrába, melyek nélkül hosszú távon elképzelhetetlen bármiféle fejlődés. Van egy harmadik szint, amely talán a legmélyebb szint, ahol szintén cselekednünk kell. Azt hiszem, már mindannyian feltettük magunknak a kérdést, hogy vajon mi motiválja a terroristákat ezekre a borzalmas kamikaze akciókra. Milyen ideálok ezek, melyekért még az életüket is képesek odaadni? Nekünk is oda kellene tudni adni az életünket, de természetesen nem azért, hogy megöljük az embereket, hanem az Isten és a felebarát iránti szeretet nagy ideáljáért. Sajnos a nyugati kereszténység, amely egy olyan Istent imád, aki emberré lett és az emberek iránti szeretetből meghalt a kereszten, gyakran elfelejti ezt. Ha a keresztény gyökerekkel rendelkező országok egyek lennének abban, hogy akarják a közjót, mert Isten egy,

és az egységet akarja, és kinyilvánítanának valamiféle közös szándékot az emberiség problémáinak a megoldására, akkor valószínűleg változna valami az iszlámmal való kapcsolatban is. A keresztények egysége nélkül Jézus Krisztus nem születik meg közöttünk és értünk, hanem továbbra is egy távoli ígélet marad sokak számára. Mi, keresztények kétmilliárdan vagyunk. Milyen tanúságot teszünk a világ előtt? Az egység legláthatóbb jele a testvériség. Úgy gondolom, hogy ez a legmegfelelőbb út arra, hogy az ár ellen menjünk és begyógyítsuk a már elmérgesedett sebeket, egy teljesebb szabadság és egyenlőség szintjére érjünk el, és a testvériségre, melyet Jézus hozott a földre, amikor testvérünk lett és bennünket pedig egymás testvéreivé tett. Isten terve az emberiséggel kapcsolatban a testvériség, ez lehetséges más vallások követőivel és más meggyőződésű emberekkel is, mert a felebaráti szeretet a minden, és ez bele van írva az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember természetébe. ■

Fordította: Tóth Pál

Forrás: Mariapoli – Notiziario del Movimento dei Focolari 12/2015

Középpontban a személy

Párbeszéd és vita

Az európai kultúrában nagy hagyománya van a retorikának és a dialektikának. Mindkettőhöz párosul egy jellegzetes kommunikációs forma. Az elsőhöz a szónoklat, a mások meggyőzésére irányuló nyilvános beszéd, a másodikhoz pedig a vita, a disputa, a szópárbaj, ahol a jobb érvelés győz a kevésbé jó felett.

Egész kultúránk át van itatva ezzel a jobbára versengő kommunikációval, és kitermelte annak kifinomult formáit a propagandától a reklámokon át az érdekegyeztető kerekasztalokig. Az egyházi igehirdetés és hitvédelem is magáévá tette az antik retorika számos módszerét, és a hit terjesztésében a meggyőzésre törő kommunikációt gyakran párosította a ráhatás hatékonyabb, nem nyelvi eszközeivel.

A múlt században azonban kiderült, hogy ennek a kommunikációs versengésnek számos vesztese van, és a társadalmi élet különböző fórumain

előtérbe kerültek azok a formák, amelyek egymás tiszteletére és megértésére, a konszenzus keresésére helyezik a hangsúlyt. Általában ezt hívjuk párbeszédnek.

Míg a vitában ellenkező, egymással szembenálló álláspontok ütköztetése folyik, és a felek érveléssel igyekeznek meggyőzni egymást vagy cáfolni a másik állításait, addig a párbeszédben különböző, nem feltétlenül ellentétes, egymást kiegészítő megközelítések integrálására töreksenek. Míg a vitában a vélt igazságot az egyik vagy a másik fél képviseli, és arra törekszik, hogy ezt érvényre juttassa, addig a párbeszédben egymás meghallgatása és befogadása, az állítások közös vizsgálata és mérlegelése, az igazság közös felfedezése a cél.

A meghallgatás szerepe

A párbeszédben résztvevők arra töreksenek, hogy első lépésként lehetőleg teljesen kiüresítsék magukat,

félretegyék addig kialakított nézeteiket, az ezekhez kapcsolódó érzelmeiket, emlékeiket stb., hogy teljesen nyitottak legyenek arra az újra, ami közöttük megnyilvánulhat. Koncentrált figyelemmel, teljes nyíltsággal, elfogultságtól mentesen hallgatják azt, aki éppen beszél, és segítik őt abban, hogy lehetőleg teljesen ki tudja fejezni magát és el tudja mondani, amit gondol és érez. Aki beszél, az arra törekszik, hogy gondolatai ajánlékok legyenek a többiek számára, a tartalmat és a kifejezés formáit illetően is. Ebben a folyamatban a legbátortalanabb hang, a megfogalmazással küszködő hozzászólás is éppen olyan figyelmet kap, mint az elegáns érvelés.

Az embernek első pillanatban nehéz megértenie, hogy a párbeszédben a másik meghallgatásának fontosabb szerepe van, mint egy igazság kifejtésének. Míg a nyilvános beszédben és a vitában a beszélő van előtérben, aki azzal van elfoglalva, hogy mondanivalóját minél érthetőbben,

minél meggyőzőbben fogalmazza meg, addig a párbeszédben a másikat meghallgató személyre helyeződik a hangsúly.

Belső termékenység

Ma már tudjuk, hogy igen termékeny tud lenni az a kommunikációs folyamat, ahol a beszélgető partnerek nem csinálnak semmi mást, „csak” meghallgatják egymást, és nem vágnak vissza arra, amit hallottak. Ilyenkor egészen más folyamatok zajlanak le bennünk, mint az érvelési dinamikában. Kívülről nézve sokszor nem történik semmi látványos, de a belső folyamatainkat illetően annál inkább. Az embernek van egy nagyon mély igénye arra, hogy meghallgassák. Amikor a másik nem figyel ránk, vagy félvállról veszi a mondandónkat, akkor személyiségünkben érezzük sértve és visszautasítva magunkat. Az az igény, hogy meghallgassanak bennünket, mélyen összefügg önértékelésünkkel, azzal az igényünkkel, hogy elfogadjanak, elismerjenek, megértsenek és komolyan vegyenek bennünket. Egymás figyelmes meghallgatása nem csupán arra jó, hogy a lelke mélyéig megértsük a másikat, hanem felerősítheti a másikban a lelkiismeret hangját is, segíthet neki gondolatai megfogalmazásában. Az ember azt hinné, hogy a fejünkben már kész elképzelések vannak, amelyeket a másik tudtára akarunk adni. Az esetek többségében azonban gondolataink a társainkkal való kapcsolatban öltenek igazán testet. A figyelmes hallgatással hozzájárulhatunk ahhoz, hogy a másik jobban megértse önmagát, saját gondolatait. A mai ember számára a hit továbbadása is elsősorban egy ilyen folyamat keretében lehetséges. ■

Meghallani és meghallgatni

VI. Pál pápa 1964-ben megjelent *Ecclesiam suam* enciklikája feltárja előttünk e rendkívüli személyiség gondolkodásának rejtett mélységeit és szenvedélyes szeretetét az emberek és az Egyház iránt. Első nagy kifejtése volt ez annak, hogy az evangelizáció útja a modern társadalomban a párbeszéd. Többen állítják, hogy a zsinat tanítását csak most, ötven évvel később kezdjük igazán megérteni. Mentségünkre szolgálhat, hogy évszázadokon át berögzült sémákat kéne levetkőznünk, amelyek biztonságot nyújtanak ugyan, de ma már nem bizonyulnak az élet forrásainak.

Ferenc pápa 2016-ban így ír a Tömegtájékoztatás 50. világnapjára szóló üzenetében:

Szeretnék mindenkit arra buzdítani, hogy ne úgy gondoljon az emberi társadalomra, mint ahol idegenek versengenek egymással és megpróbálnak a másik fölébe kerekedni, hanem úgy, mint egy otthonra, ahol az ajtó mindig nyitva áll, és az emberek egymás kölcsönös befogadására törekcsenek.

Ezért alapvetően fontos, hogy meghallgassuk egymást. A kommunikáció megosztást jelent, a megosztáshoz pedig meghallgatás, befogadás kell. Meghallgatni valakit sokkal többet jelent, mint meghallani azt, amit mond. A meghallás az információra vonatkozik, a meghallgatás ezzel szemben a kommunikációra, és megkívánja a közelséget. Ha valóban meghallgatunk valakit, akkor kilépünk a néző, a felhasználó vagy a fogyasztó kényelmes pozíciójából. Amikor meghallgatunk valakit, akkor képesek vagyunk arra, hogy magunkévá tegyük kérdéseit és kétélyeit, hogy társául szegődve haladjunk vele, hogy mentesek legyünk bármiféle felsőbbrendűségtől, és hogy saját képességeinket és adományainkat alázatosan a közjó szolgálatába állítsuk.

A meghallgatás soha nem könnyű. Néha kényelmesebb süketnek tettetni magunkat. A meghallgatás során figyelmet szentelünk a másinak, valóban meg akarjuk érteni őt. Értékeljük, tiszteletben tartjuk és megőrizzük szavait. A meghallgatásban egyfajta vértanúságot élünk át, önmagunk feláldozását, amelyben megújul Mózes szimbolikus tette: levesszük sarunkat a bennünket megszólító másikkal való találkozás „szent földjén” (vö. Kiv. 3,5). A meghallgatás képessége végtelenül nagy kegyelem, olyan ajándék, amelyet kérnünk kell magunk számára, hogy aztán tettekre is váltsuk.

Fordította: Tóth Pál

A VILÁGBÉKE
A SZÍVEKBEN KEZDŐDIK

Az irgalom bátorsága

„A migráció, az ökológiai és társadalmi helyzet mostanság az egész világon aggodalommal tölti el az embereket, különböző vallások híveit és nem hívőket egyaránt, és ez a szolidaritás új megnyilvánulásait teszi szükségessé. Józságunkat megőrizve, és nem engedve a félelemnek, kérjük Istentől: Mutasd meg nekünk, hogyan tudunk késlekedés nélkül hozzájárulni, hogy felragyoghasson a te békéd a mellettünk lévő és a tőlünk távol élő emberek között, valamint az egész teremtett világban!

Mit tehetünk, ha konfliktussal szembesülünk? Amikor már kitört a válság, gyakran túl késő. Rendkívül nehéz megtörni a gyűlölet és a bosszú spirálját. Túl mélyek a szív sebei ahhoz, hogy békére leljen.

Mennyivel jobb lenne megtalálni a konfliktusok gyökerét! A szíveknek kell megváltozniuk. A béke mindig a mélyből forrásokozik. Ez a forrás Isten békéjében van elrejtve, amit Ő ad nekünk. Igen, a világbéke a szívekben kezdődik.

Bátorságra van szükségünk, hogy a béke emberei lehessünk. Az evangélium bátorsága, az irgalom bátorsága, ami arra ösztönöz minket, hogy feltétel nélkül kinyissuk a szívünket minden ember felé.”

Alois testvér, Valencia, 2015. december 28.

Fordította: Kovács Bertalan

Hivatása: kutató

Miczán Vivienrel és Sendula Eszterrel beszélgettünk a Pro Scientia Aranyérem kapcsán életről és tudományról.

A Pro Scientia Aranyérem az Országos Tudományos Diákköri Tanács elismerése azoknak az egyetemista kutatóknak, akik választott szakterületükön kiemelkedőt alkotnak. Riportunkban két 2015. évi díjazottal beszélgettünk. Mindketten ifjú hölgyek és kutatók. Olyanok, akik – bár egészen másféle területeken dolgoznak – elkötelezetten hivatásuknak vallják a tudományos kutatást.

Eszter, hogyan kötöttél ki a földtudományál?

E: Ha egy szóval kellene válaszolnom, azt mondanám, Istennel. De hogy bővebben kifejtsem: sokáig magyar-történelem szakos tanárnak készültem, de felmértem, hogy ez nem jelent majd jól fizető állást életem hátralévő részére. Mivel nagyon szerettem a természetföldrajzot is, így az egyetemi jelentkezési határidő előtt 2 héttel úgy döntöttem, hogy a földtudományt jelölöm

meg elsőként, és csak második helyre teszem a magyart. Ezután megbeszéltem Istennel, hogyha azt szeretné, hogy magyar tanár legyek, akkor ne vegyenek fel az első helyre. Azt tudtam, hogy magyarra felvénének, mert elég jól sikerült az érettségim. A vége az lett, hogy 100 ponttal többet értem el, mint amennyi az ELTE Földtudomány

szakára kellett a bejutáshoz. Így kötöttem ki a földtudományál és a geológiánál, amit mai napig Isten vezető szeretetének érzek.

Vivien, a te pályafutásod hogyan indult?

V: Ha hétvésen rám néztél volna, nem gondoltad volna, hogy huszonöt évesen egy „menő”, agykutatással foglalkozó laborban fogok dolgozni. Egy kis borsodi faluból származom, mégis annyi lehetőséget kaptam! Már a középiskolában részt vettem a tudományos diákkörben. Rengeteg dolgot vizsgáltunk, a harmatban levő ionoktól a fémallergiáig. Innen adódott

aztán egy pályázati lehetőség: az országból egy középiskolást kijuttattak a kutatás egyik fellegvárának számító, izraeli Weizmann Intézetbe. Hogy az az egy én lettem, egy névtelen vidéki iskola angolul megszólalni alig merő diákja, számomra különösen nagy ajándék volt. Ott szerettem bele igazán a kutatói létbe. A felvételikor nem akartam magam egy irány mellett elkötelezni, hiszen egyaránt érdekelt a biológia, a kémia és az informatika is. Ezért a Pázmányra jelentkeztem, molekuláris bionika szakra.

Tehát mindketten kaptatok egyfajta „égi” indító löketet. Voltak más sarokkövek is az úton, megerősítésképpen? Volt esetleg, amikor elbizonytalanodtatok?

V: Nagyon sok megerősítést kaptam. Pályázatok, eredmények, amelyek jelezték számomra, hogy jó úton haladok. Professzorok, akik a szárnyuk alá vettek, támogattak. És ezek a „véletlenek”: a Weizmann, a SOTE, ahol az alapképzésem alatt gyakorlatoztam, a zürichi látogatásom, ahová az egyetemről küldtek tanulmányútra, és a mostani helyem, a Kísérleti Orvosi Kutatóintézet: mindegyikért nagyon hálás vagyok, mert végig azt éreztem, hogy a helyemen vagyok, és ettől több azt hiszem, nem kell. Fontos számomra, hogy a kutatás, amiben részt veszek, ne legyen l'art pour l'art. A csoportommal azt vizsgáljuk, hogy az idegrendszerben bizonyos endokannabinoidok (ingerületátvivő anyagok, amik az idegsejtek közti kommunikációban játszanak szerepet) receptorai milyen gyakorisággal

fordulnak elő az egészséges szervezetben.

Így megállapítható, hogy például epilepszia vagy más betegség esetén milyen eltérések vannak a receptorok sűrűségében és elhelyezkedésében az egészséges állapothoz képest. Nem mi leszünk, akik kifejlesztjük majd a hatékonyabb gyógyszert ezekre a betegségekre, de az ő munkájukhoz teremtjük meg az alapokat ezeknek az „információmorzsáknak” a begyűjtésével. És ez gyönyörű!

E: Nagyon sok szerepe volt a tanárainknak abban, hogy megszerettem a geológiát, és hogy a tanulás mellett belekezdtem a kutatásba. A mesterképzés első félévében bekerültem egy nagyon jó, lendületes és ösztönző csapatba. Külön kegyelemként éltem meg, hogy Szabó Csaba és Falus György segítségével egy olyan témában kezdhettem el kutatni, amiről tudtam, hogy aktuális, és hogy amit a kutatással adhatok, az nem csak egy kis szakmai közösgének szól. A témám a klímaváltozással volt kapcsolatos. Azt vizsgáltuk, milyen lehetőségek rejlenek a kőzetekben, hogy az egyik legnagyobb üvegházhatású gázt, a széndioxidot megkössék, így csökkentve némileg a klímaváltozás intenzitását. Élveztem és szerettem a munkám, de én is éltem át elbizonytalanodást, és ezt az időszakot nagyon fontosnak tartom, mert végül megerősödtem abban, hogy jó helyen vagyok. Az alap- és a mesterképzés között külföldön töltöttem egy évet, és visszatérve sokáig nem találtam a helyem. Ez az év nagyon nehéz volt lelkileg, többször megfordult a fejemben, hogy otthagynom. Elkezdtem nézelődni, hogy mit csinálnék szívesen, de mindig visszajutottam oda, hogy a geológia érdekel a legjobban. A nehéz pillanatokban az is segítségemre volt, hogy tudtam, ez a kaland Istennel együtt indult, még az egyetemre való jelentkezéskor, így ez is megerősítést jelentett. Kutatóként több kudarc éri az embert, mint siker. Sokat kell próbálkozni, tanulni a hibáinkból, és újra próbálkozni. Hosszú folyamat, mire sikered lesz valamilyen, és kitartónak kell lenni. Én szerencsés vagyok, hogy látom, hogy a munkámnak van gyümölcse.

Hogyan tervezitek a jövőtöket?

V: A professzoraim mindig hangsúlyozták, hogy fontos máshová menni tanulni, meglátni egyéb nézőpontokat, elsajátítani új technikákat. Aztán hazajönni, és mindezt továbbadni. Ezt fontos feladatomnak érzem, ahogyan azt is, hogy ami ismeretet elsajátítottam, azt ne dobjam félre teljesen azért, hogy főállású anyuka legyek. Persze nagyon

Miczán Vivien albumából (2)

Szendlői Eszter albumából (2)

Az Országos Tudományos Diákköri Tanács 2015. november 19-én nyújtotta át ünnepélyesen a díjat a tehetséges fiataloknak.

szeretnék családot, de úgy gondolom, hivatásom van a tudomány továbbadásában is. Ezzel együtt ha a gyerekem beteg lenne, nem lenne kérdés, hogy hazaszaladok, és nem futtatok le még egy analízist. Remélem, tudok majd jó édesanya és feleség lenni amellest, hogy folytatom a kutatásaimat is.

E: Én most kezdtem a doktorit a Virginia Tech-en, úgyhogy rövidtávú terveim között szerepel, hogy ezt elvégzem. Utána mindenképpen szeretnék hazajönni Magyarországra, és családot alapítani, mert azt gondolom, hogy nőként meghatározó és semmivel nem pótolható élmény az, ha feleség és édesanya lehet az ember. Szerencsére vannak előttünk pozitív példák, ahol sikerült összeegyeztetni a családot a kutatással. Bár biztos vagyok benne, hogy egy támogató társ elengedhetetlen ebben a vállalkozásban. Persze nincs minden tervem kőbe vésvé, előfordulhat, hogy egy pár éves poszt-doktori ösztöndíj erejéig még külföldön maradok. De hosszútávon mindenképpen szeretném a tudást, amit megszereztem, hazahozni, és itthon is kamatoztatni. ■

Az igazgyöngy

Az emberi szenvedés élénk táruló formái a keresztre feszített Jézus arcai: Átala választ kapunk miértjeinkre.

Az elhagyott Jézus megtestesíti a némát: nem tud már beszélni, nem tud mást mondani, csak azt, hogy „nem értem” (vö. Zsolt 73 [72] ,22).

Megtestesíti a vakot, hiszen nem lát, a süketet, hiszen nem hall.

Ő a fáradt, aki panaszkodik.

Úgy tűnik, mintha megadná magát a kétségbeesésnek.

Ő az éhező, aki az Istennel való egységet éhezi.

Megtestesíti az elárultat, a csalódottat, azt, aki látszólag elbukott.

Ő az, akit félelem tölt el, aki összezavarodott.

Az elhagyott Jézus a sötétség, a búskomorság, az ellentét. Megtestesítője mindannak, ami furcsa, ami meghatározhatatlan, annak, aki tudja magáról, hogy elrettentő, hiszen Isten ő, aki segítségért kiált...

Ő az értelmetlenség.

Ő a magányos, a gyámoltalan...

Hasznavehetetlennek, kivetettnek, feleslegesnek tűnik.

Minden fájdalom az elhagyott Jézus arcaként tűnt fel előttünk. Őt szerettük, Őt akartuk ezekben a fájdalmakban, hogy vele együtt, hozzá hasonlóan, vele egyesülve, szeretettel elfogadott szenvedésünkkel mi is életet adjunk önmagunknak és sok más embernek. (...)

Az elhagyott Jézussal való minden szeretettel fogadott találkozás után új módon ismertük meg Istent,

egyre inkább „színről színre”, egy teljesebb egységre kerülve vele. Visszatért a fény, az öröm és velük a béke, melyek mind a Lélek gyümölcsei. Megkaptuk azt a különleges békét, melyet Jézus megígért. Megtapasztaltuk, hogy ha szert akartunk tenni erre a békére, akkor a gyötrelmekben, a szorongásban, a lélek vergődéseiben, a belső nyugalanságban, a kísértésekben mind egy-egy lehetőséget kell látnunk arra, hogy szeressük Istent. Őt láttuk minden szenvedő testvérrünkben is.

Amikor találkoztunk azokkal, akik az elhagyott Jézusra hasonlítottak, akkor beszéltünk nekik róla. Mindazok, akik megértették, hogy ők is hasonlóak az elhagyott Jézushoz, és bele is egyeztek, hogy megosszák vele a sorsukat, azoknak Ő volt a válasz minden szenvedésükre.

Ő volt a némának a szó, a keresőnek a válasz, a vaknak a fény, a némának a hang, a megfáradtnak a pihenés, a kétségbeesettnek a remény, az éhezőnek a töltekezés, a vágyálmokban élőnek a valóság, az elárultnak a hűség, a vesztesnek a győzelem, a félénknek a bátorság, a szomorúnak az öröm, a bizonytalanoknak a biztonság, az ingadozóknak a kiegyensúlyozottság, a magányosnak a találkozás, a kirekesztettnek az egység, annak aki magát haszontalannak érezte, ő volt az egyedül hasznos. A kivetett kiválasztottnak érezte magát. Az elhagyott Jézus a nyugtalanok béke volt, a hajléktalanok az otthon, a kitaszítottak a közösség.

Az elhagyott Jézussal való találkozás hatására átalakultak az emberek, és a fájdalom értelmetlensége értelmet nyert. (...)

Arra gondoltunk, hogy mivel Őt mindenki elhagyta, ezért a világon mindenki azt mondhatja, hogy Ő az enyém. Az enyém, hiszen őt nem akarja senki: mind a föld, mind az ég kivetette.

Az elhagyott Jézus úgy tűnt fel előttünk, mint az igazgyöngy minden ember számára, hiszen alapjában véve mindannyian bűnösök vagyunk. ■

Forrás: A kiáltás, Új Város, Budapest, 2001. 43–46. (részletek)
Fordította: Tóth Pál

**Jézus
artikulálatlan
kiáltása
a kereszten
átütő erővel
szól.**

A kimondhatatlan

Arra a Logoszra, aki magába foglal mindent a földön és az égen, és birtokolja annak igazságát, sötétség borul (...), amikor megszakad minden kapcsolat az Atyával, aki az igazság egyetlen alapja; és ezáltal elrejtőzik, ami pontosan az ellentéte a lét igazsága feltárulkozásának. Az Ige korszója üres, mert le van pecsételve a mennyei forrás, az Atya ajka nem nyílik többé szólásra. Az Atya visszavonult.

És az elhagyatottság szavai, amelyeket a sötétségbe kiált, olyanok, mint az állóvíz...

(...) A kérdés maradt a beszéd egyetlen módja.

(...) A hangos kiáltás, Szó ez, amely többé már nem szó, és ezért nem is lehet úgy értelmezni és úgy magyarázni, mint szót. Itt a szoros értelemben vett „kimondhatatlannal” állunk szemben, (...) amely végtelenül túl van mindazon, amit a teremtett világban tagolt emberi beszéddel, artikulált szavakkal ki lehet fejezni.

(...) Ami a szavakon „innen” van, azt választja az égi hatalom, (...) hogy a szavakon „túli” örök jelentés hordozója legyen (...)

Jézus kereszten való artikulálatlan kiáltása nem a tanítványoknak és a népnek szóló artikulált igehirdetés tagadása (...), inkább artikulált beszédeinek végső határa. Átütő erővel szól ott, ahol nem lehetséges többé semmi artikuláltat mondani. ■

Forrás:
Hans Urs von Balthasar:
Il tutto nel frammento.
Milano, 1990. 247-249.

Fordította: Tóth Pál

Isten értünk cselekszik

Erre vártak Jézus korában a zsidók. Ő pedig amint jární kezdte a falvakat és városokat, ezt hirdette: „Közel van hozzátok az Isten országa!” (Lk 10,9), és közvetlenül utána: „*Közel van már hozzátok az Isten országa.*” „Az Isten országa közöttetek van!” (Lk 17,21) Jézus személyében maga Isten jött el a népéhez, határozottan és nagy erővel újra kezébe vette a történelmet, hogy a cél felé irányítsa. Csodái ennek jelei voltak.

Abban az evangéliumi részben, ahonnan az élet igéjét vettük, Jézus épp meggyógyított egy némát, megszabadította az ördögtől, aki megszállva tartotta. Ez a bizonyíték, hogy azért jött, hogy legyőzze a rosszat, mindenféle rosszat, és végül helyreállítsa Isten országát.

Ez a helymeghatározás, „Isten országa”, a zsidó nép szóhasználatában Isten működését jelentette, aki Izrael érdekében cselekszik, megszabadítja a szolgaság minden formájától, minden rossztól, igazságra és békére vezet, valamint elárasztja örömmel és minden jóval. Jézuson keresztül olyan Istent látunk, aki irgalmas „atya”, tele szeretettel és együttérzéssel, ismeri minden gyermekének szenvedését, és tudja, mire van szükségük.

Nekünk is meg kell hallanunk, amit Jézus hirdet: „*Közel van már hozzátok az Isten országa.*”

Ha szétnézünk, sokszor az a benyomásunk, hogy a világban a rossz uralkodik, hogy az erőszak és a korrupció kerekedik felül. Ellenséges erők kerítnek hatalmukba, erőnket meghaladó fenyegető események vesznek körül.

„Közel
van már
hozzátok
az Isten
országá”

(Lk 11,20)

© Depositphotos.com/ Christian Svingyo

Tehetetlennek érezzük magunkat a háborúkkal és a környezeti katasztrófákkal szemben, a klímaváltozás okozta változások és tragédiák, valamint a migráció, a gazdasági és pénzügyi válság láttán.

Erre is érvényes, amit Jézus hirdet: azt kéri, higgyük el, hogy már most is győzelmet arat a rossz fölött, és létrehoz egy új világot.

26 évvel ezelőtt épp márciusban beszélt Chiara Lubich sok ezer fiatalhoz, és rájuk bízta álmát: „Tegyük jobba a világot, szinte olyanná, mint egy család, akik mind egyetlen közös és szolidáris haza, az egyesült világ gyermekei.” Ez akkor is utópiának tűnt.

És azért, hogy az álom valóra váljon, azt kérte tőlük, éljenek kölcsönös szeretetben, mert biztos volt benne, „így maga Jézus lesz közöttünk, a Mindenható. És tőle mindent remélhetünk.”

Igen, Jézus az Isten országa.

Mi tehát a mi feladatunk? Tegyük meg mindent azért, hogy mindig közöttünk legyen. És így folytatta Chiara: „Akkor Jézus maga működik majd az országokban, mert bizonyos értelemben visszatér a világba, mindenhová, ahol éltek, és jelenvalóvá teszitek őt kölcsönös szeretetetek, az egységetek által. Megvilágosít majd titeket, hogy mit kell tennetek, vezet és támogat, erőt, tüzet és örömet ad. Általa egyetértésre jut majd a világ körülöttetek, és szertefoszlik minden megosztottság. (...) Legyen szeretet közöttetek és vessétek el a szeretet magját a föld minden sarkában az emberek, a csoportok, a nemzetek szívébe minden eszközzel, hogy elárasssa a világot és megvalósuljon az a szeretetáradat, amiről időnként beszélünk. Ti is járuljatok hozzá, hogy megvalósuljon a szeretet civilizációja, amelyre mindenki vár. Erre kaptatok meghívást. És nagy dolgokat fogtok látni.”¹ ■

¹ A „Fiatalok az egyesült világért” IV nemzetközi fesztiválja (Genfest), Róma (Palaeur), 1990. március 30.

Az idős úr

pixels.com / Omar Alnadi

Nem volt otthon semmi enivaló. Fogtam ezer frankot és egy adag kukoricát, az egyiket a közlekedésre, a másikat pedig, hogy megőröltessem a malomban. Leintettem az első taxit. A sofőr mellett egy idősebb úr mélyen aludt. Észrevettem, hogy a taxis ki akarja venni az úr táskájából a pénztárcáját, ezért amikor megérkeztünk úti célomhoz, ezt mondtam: „Ő az én apám, velem kell kiszállnia.” A sofőr próbálta ismételtetni, hogy ez nem az a cím, amit a bácsi mondott. De mivel én ragaszkodtam ahhoz, hogy hagyja kiszállni, kért tőlem ezer frankot. Rögtön odaadtam neki, és miután elvettem a bácsi táskáját, őt is kiségittem, de ő továbbra is aludt. Nálunk gyakran megesik, hogy a sofőrök elkábítják az utasokat, hogy kirabolják őket. A bácsi csak akkor ébredt fel, amikor lefröcsköltem egy kis vízzel. Elkezdte keresgélni a táskáját, és látta, hogy megvan minden pénze. „Megmentetted az életemet” – mondta, és adott ötezer frankot. Ezután kerestem neki egy megbízható taxist, aki épen és biztonságban hazavitte az otthonába. ■

(Kamerun)

Túl a láthatón

Néhány hete kevésbé élesen látok. Gondoltam, erősebb szemüveg kell, a szemész azonban azt mondta, hogy ez sokkal súlyosabb probléma: trombózis van a bal retinámon, és hozzátette, hogy ezen nem lehet segíteni. Amikor kijöttem a rendelőből és – a vizsgálathoz szükséges pupillatágító cseppek hatása miatt – botorkálva mentem hazafelé, belém villant a gondolat, hogy Jézus elkérte a szememet! Folyt a könnyem, de nem akartam sírni. Igent mondtam, és közben kértem, hogy picit azért lássak még valamit. Látom a színeket, és az elmosódott alakokat... Hála Istennek, a jobb szememmel látok rendesen. Próbáltam visszapörgetni az eseményeket, mióta is látok rosszul. Így eszembe jutott egy korábbi „beszélgetésem” Jézussal, s rájöttem, hogy ez az Ő válasza. Nagyon örültem, szinte repülni lett volna kedvem. Ez azt jelenti, hogy kapcsolatban vagyunk, figyel rám, válaszol. Tudtam ezt eddig is, és sokszor megtapasztaltam a jelenlétét, de konkrétsága meglepett, s szemem ide, szemem oda – boldog voltam! Aztán elmentem további vizsgálatokra, de ugyanazt mondták, hogy nem lehet rajta segíteni. Vannak sötét perceim, amikor nem ismerek meg valakit az utcán, vagy nem látom hányas busz jön, stb., de ha Jézusra gondolok, öröm és fény tölti el a lelkemet, és ez a fontos. ■

B. Á.

Mégis igen

Három volt osztálytársam igen fellelkesülve osztálytalálkozót kezdett szervezni 27 év után. Mivel először csak azok jelentkeztek, akik régen a „hangadók” voltak és sokszor kritizálták a többieket, úgy gondoltam, hogy nem megyek el. Aztán egyik nap az evangélium épp arról a testvérpárról szólt, akiket megkért az apjuk, hogy menjenek ki a szőlőbe dolgozni, és végül az ment ki, amelyik nem akart. Úgy éreztem, ez a hívás nekem is szól, hogy ne féljek elmenni és szeretettel jelen lenni. Nagyon szép, családias légkörű találkozónk volt, amire a fél osztály eljött. ■

pixels.com

Török Krisztina

Kiléptem a kölcsönzőpult mögül

A szakmai feladatokon túl a közösség építésére is számtalan lehetőség adódik egy könyvtárban.

meglegyen, de ahhoz nem volt kedvem és ötletem, hogyan hívjuk be a lehetséges használóinkat, a diákokat és tanárokat.

Először a diákok nevét próbáltam megjegyezni, hogy név szerint tudjam őket üdvözölni, ha találkozunk a folyosón. Kolléganőim viszont nyitottak és kezdeményezők voltak mindig, segítettek abban, hogy ki merjek lépni a kölcsönzőpult mögül. Hálás vagyok ezért nekik. Teljesen egyetértettünk és egyetértünk abban, hogy az evangéliumhoz hűségesen szeretnénk értékeket közvetíteni, és az évek során megtaláltam a talentumaimat, amiket hozzáadhatok egy-egy program lebonyolításához, nagyobb távlatban ahhoz, hogy – a decemberi életige szavaival élve – „épüljön a testvériség a környezetben”. Mindig újra kell kezdenem, bízni a Gondviselésben, aki a szándékainkhoz mindig hozzáteszi az Ő

A cikk szerzője – mindkét képen jobb oldalon – középiskolás diákok és egy kolléganője társaságában.

Kulturális és emberi értékek felkutatása, megőrzése, felmutatása és átadása – ez a törekvés jellemzi a könyvtárakat. Középiskolai könyvtárosként és tanárként dolgozom huszonegy éve, és a munkám során láttam, hogy a könyvtárak dolgozói milyen elkötelezetten tesznek ezért. Visszatekintve ezekre az évekre, arra a személyes történetre, amit átéltem, biztos vagyok benne, hogy mindenkiben, aki megpróbál többet adni önmagánál, valami hasonló játszódik le. Alapvetően befelé forduló, elméleti ember vagyok, számomra elég lett volna, hogy a könyvek rendesen legyenek a polcon és a katalógus

Horváth Viktória albumából (2)

részét. El kell fogadni a fájdalmat, a meg nem értést is, és így azt tapasztalom, hogy ami születik, nagyobb nálunk, a kulturális és emberi értékeken túlmutató örömet juttat el a résztvevőkhöz. Így születtek meg egy világi kulturális intézményben azok a programok, melyek a kulturális célon kívül azt szolgálják, hogy a diákokat összehozzuk, felmutassunk egy olyan gazdag sokszínűséget, amelynek a diákok vagy tanárok birtokában vannak.

Nem is kell, hogy mindig a könyvtáros szervezzen, sokszor csak a helyet adjuk, hogy a tehetségek megosszák kincseiket a többiekkel. Író-olvasó találkozó, költészet napi szavalóverseny, színjátszó kör előadása, közös zenélés, rajz- és meseíró pályázat, különböző kiállítások, tanár kollégák kulturális műhelyei, a japán szakkör karácsonyi partija, és még sorolhatnám az elmúlt húsz év jól sikerült rendezvényeit. Külön ki kell emelnem, hogy a könyvtár lett a jótékonyági események kezdeményezője iskolánkban. A karácsonyi vásárt 2010 óta rendezzük meg, könyveket és ajándéktárgyakat gyűjtünk, melyek 200-300 forintos adományért megvásárolhatók, és a bevételből az iskola néhány rászoruló diákjának családját ajándékozunk meg. Ezenkívül az osztályok ajándécsomagot készítenek a kerületi családsegítő szolgálat által támogatott családoknak. Idén a bevételből két iskolánkba járó diák rászoruló családjának támogatása mellett egy nagyobb összegű adományt jutattunk el Ózdra.

De a mindennapokra is gondolva kialakítottunk a diákok számára egy pihenősarkot, ahol szőnyegen, puffokon olvasgathatnak és társasjátékokkal is játszhatnak.

Örülök, hogy könyvtáros lehetek, és kollégáimmal együttműködve nemcsak a kultúra, hanem a közösség szellemében is építhetünk, épülhetünk. ■

Horváth Viktória

Fotó: CN

Szakmai kihívás

Nagyon szerettem volna elmenni egy konferenciára, de a munkahelyemről általában csak akkor szokták elengedni a dolgozókat, ha aktívan részt is vesznek. Én egy poszterrel jelentkeztem egy nagyobb kutatás főbb eredményeiről. Hárman mentünk a kollégáimmal, az első nap szakmai kirándulás volt. Gyönyörű idő, kedves emberek, szóval minden jól ment. A konferenciakötet kiosztását másnapra tervezték, de valaki szólt, hogy már ott van, vigyek el nyugodtan egyet. Belelapoztam, és rögtön nyugtalan lettem: másnap délben én voltam a negyedik előadó, egy 20 perces előadással! Most mit csináljak?

Mivel nem szeretek sok ember előtt beszélni és nem vagyok jó előadó, külön rá is írtam a jelentkezési lapra, hogy nem akarok szóban előadni. Az ember kiteszi a posztert,

és aki akarja, elolvassa, esetleg rákérdez egy őt érdeklő részletre, de négy szemközt beszélgetni kötetlenül a szünetben, az egész más, mint kiállni előadást tartani... Először a szervezőhöz mentem, mondtam neki, hogy nem akarok előadni, ez valami tévedés. Látszott, hogy nehéz neki ennyi emberre, minden részletre figyelni. Mindenki ráhagyja a teendőket, ő meg nem gyakorlott a szervezésben, de nagyon szeretné, ha minden jól menne, és mindenki jól érezné magát.

Ekkor megértettem, hogy talán Isten kéri tőlem, hogy ebben a helyzetben válasszam a nehezebb utat, és tartsam meg az előadást. Azt viszont még nem láttam, hogy ez hogyan valósítható meg. A poszterről nem tudok előadni, mert nem olvasható messziről, ábrák nélkül nem érthető a mondanivalóm, számítógép pedig nincs nálam, amin összeállíthatnám a bemutatót. Az egyik kollégámnak másnap két előadást kellett tartania, a másik viszont, amikor meghallotta a történetemet, rögtön vállalkozott rá, hogy segít. Számos technikai nehézséggel megküzdve, egy óra alatt sikerült egy elfogadható anyagot összerakni. Az időt lemérni nem tudtam, de nagyjából megfelelőnek éreztem.

Eljött az előadás ideje, és most valahogy egész nyugodt voltam. Papír nélkül beszéltem és csak 15 percet. A levezető elnök meg is dicsért, milyen jól gazdálkodtam az idővel, mert már csúszásban volt a program. A szervező is örült, hogy ilyen egyszerűen oldódott meg ez a gubancos helyzet, és jól sikerült a konferencia. ■

Sámson Margit

A szív tisztaságával

Gyermekeink egészséges fejlődése érdekében nevelői hozzáállásunk legyen mentes az előítéletektől.

Fotó: CN(2)

Bosco Szent János, a nevelés szentje azt mondta, hogy „a nevelés a szív dolga”. A „szív” alatt az ember legmélyebb és legbensőbb lényegét értette. Tény, hogy a szív bibliai értelemben a személy központi helye, ahol az intelligencia, az akarat és az érzelmek különleges harmóniában találkoznak egymással. És ez pontosan így van, mert minden szülő a lehető legjobbat szeretné gyermekének, és arra törekszik, hogy önmaga legjavát adja a nevelésben. Mielőtt még behatolnánk a különböző nevelői magatartásokba és nevelői stratégiákba, próbáljuk meg „megtisztítani a szívünket”, hogy képessé váljunk szeretni. Hogy felkészüljünk erre, utalok egy ókori filozofusra, Szókratészre, aki véleményem szerint a valóság megismerésének és megélésének legjobb módját hagyta ránk. Ez a görög filozófus megjegyezte, hogy az ókori görög istenek gyakran egymásnak ellentmondó dolgokat állítottak. Ezzel ráéreztek arra, hogy az igazság soha sem csak az egyik oldalon van, és hogy mindig meg kell kérdőjeleznünk saját magunkat. Szókratész arra jött rá, hogy mindannyiunknak vannak olyan ötletei és elképzelései, amelyek akadályozzák, hogy megismerjük és szeressünk: ezek az előítéletek. Az előítéletek téves elképzelések az emberekkel és a dolgokkal kapcsolatban, melyek beidegződött kategóriáink, határozott és célirányos gondolkodásunk következtében alakulnak ki. Nevelői hozzáállásunkban három olyan előítélet van, amely hosszú távon megakadályozza azt, hogy igazi kapcsolatok alakuljanak ki, és gyermekeink helyesen fejlődjenek.

1. Rossz természetű: Hány-szor hallani, hogy egy gyermeknek rossz a természete. Ez az állítás valójában hamis. Nincs jó vagy rossz

alaptermészet. Létezik az én természetem, a gyermekeim természete, és amikor uralkodni tudok természetemen, akkor az csodálatosan szép és segít az életben. Ennek az ellenkezője is igaz: ha nem tudok magamon uralkodni, akkor szögletes és elutasító vagyok. A francia filozófus Blaise Pascal azt mondta: „Az ember sokszor egy vadállat, máskor meg angyal...” Úgy kell tehát tekintenünk az emberi természetre, mint egy természetes hajlamra, amit ha jól kezelünk, akkor jó kapcsolatokat tudunk kialakítani saját magunkkal és másokkal. Ha folyamatosan azt mondjuk egy gyermeknek, hogy rossz, akkor rossz is lesz; ezzel szemben, ha azt mondjuk neki, hogy jó, akkor jól és megfelelően fog felnevelkedni... Ez történik velünk is, amikor elmegyünk valahová, ahol sok ember van. Ha ezek az emberek pozitív hozzáállásúak és bátorítanak minket, akkor mi is jók leszünk.

2. Igazam van: A gyermekeinkkel való kapcsolatunkban gyakran úgy gondoljuk, hogy nekünk van igazunk. De ez nem így van. Valójában ebben a kapcsolatban mindkettőnknek megvan a maga igaza. Még ha úgy is tűnik, hogy a gyerek helytelenül cselekszik, gyakran egyszerűen arról van szó, hogy az önző logika irányítja tetteit, ami inkább fakad gondolkodásmódjából és látásmódjából, de nem rossz szándék vezérli. Fontos, hogy emlékeztessük magunkat arra, hogy a gyermeknek is megvannak a maga igazságai.

3. A szeretet vagy van vagy nincs: Ez a megállapítás veszélyes előítélet. Hányszor tapasztaltuk meg, hogy valaki visszataszító számunkra, vagy hogy épp gyermekeink felé voltak negatív érzéseink, mégsem ezek alapján cselekedtünk, hanem

A nagy tanácsa

Fiatal anya voltam, amikor elolvastam egy kis könyvet „Miért nem szeret a gyermek iskolába járni?” címmel. Egy nagy tapasztalattal rendelkező tanár írta ezt a remekművet. Írása nyomán ráébredtem, hogy a probléma oka nem annyira a gyerek, mint inkább a felnőtt. Ugyanis a gyerekek szeretnek iskolába járni, és szívesen vannak együtt kortársaikkal. Ha kedvetlenül mennek iskolába, akkor valami nincs rendben körülöttük. Rossz közérzetük összefügghet magával az iskolával (egy undok osztálytárral, egy túl szigorú tanárral), de a családdal is. Ha a családi légkör nem oldott, akkor minden nyomasztja a gyereket. A bölcsőde és az óvoda a gyerekek számára az első ismerkedés a nevelés világával. Jó gyakorlat az, ha az első napokban ott marad velük egy családtag, aki segíti a bizalmi kapcsolat kialakulását a datusokkal és az óvó nénikkel, valamint az új környezethez való alkalmazkodást. Emlékszem arra, amikor az első unokámat vittem az oviba. Eleinte sírt, de elegendő volt, hogy egy órával korábban ébresztettük, így tudott még játszani, nyugodtan megreggelizni a szüleivel, majd sietség nélkül elindulni velem az oviba. A kedvenc játékát kezében szorongatta, és ez is hasznos volt ahhoz, hogy ne érezze annyira az elválás súlyát. Igyekeztem normálisan kezelni a bennem is meglevő szorongást, és ez segített abban, hogy egészséges kapcsolatot építsek unokámmal, együttműködjek az óvó nénikkel és a szülőkkel is. Leírtam, hogy mi minden történt vele, hogy tudjanak róla a szülei és lássák, milyen eredményeket ért el az önállóság területén.

Marina Zornada

igyekeztünk mindenképpen jól bántani velük. Vagy azt, amikor egy kínos helyzetben értelmünkkel és akaratunkkal mégis szeretünk. Azt kell mondanunk, hogy a szeretet nevel, és hogy mindig lehet szeretni. Ezért

kell megtisztítani a szívünket, mert ha szívünk tiszta és szabad, megőrizzük a neveléshez oly lényeges rácsodálkozás képességét. ■

Forrás: CN
Fordította: Tóth Judit

Mindenkinek színültig!

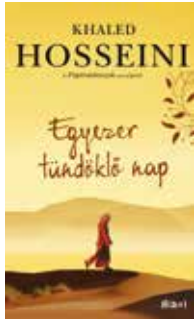
Felharsant a kürt, s a királyi futár kihirdette, hogy Márkus herceg nemsokára látogatást tesz Bordóvégen, hogy megköszolja méltán híres szőlőjüket. Bordóvég egy szegény falucska volt, melynek közepén egy egészen aprócska kastély magasodott, Bordóvégi báró uradalma. A szüret éppen most kezdődött, ezért a hír hallatán mindenki nagyon izgatott lett. A báróné lélekszakadva intézkedni kezdett: „Kifényesíteni az ezüstöt! Nagytakarítás a szalonban! Bestopponni a gobelineket! A legszebb terítőket és függönyöket akarom látni!” Ám a falu legszegényebb kunyhóiban sem zajlott ez másként: „Erzsikém, vigyázz a levesestálra, ha összetöröd, nincs másik! Zsuzsikám, haladni kellene már a mosással! Juliskám, vigyázz, mindjárt odakap a hús!” – sorolta egy szuszra lányainak egy parasztasszony, akinek úgy állt a fakanál a kezében, mintha királyi jogart tartana. A jelenet pedig szinte minden házban hasonlóképp ismétlődött. Ezalatt a férfiak, még maga a báró úr is, a szőlőben voltak, hogy a legszebb fűrtökkel tudják megkínálni a herceget. Elérkezett a várva várt nap! Királyi kísérete élén Márkus herceg a kastély kapujához lépett. A báró családja térdet hajtva alázatosan üdvözölte, mögöttük pedig szolgálhad tartotta az ezüst tálcákat, melyekről roskadozott a bőséges, zamatos szőlő. A báró jól ismerte a herceget, akit nagylelkűségben sohasem lehetett fölülmúlni, az ajándékot mindig bőségebb

ajándékkal hálálta meg, így a báró sem gyűszűvel méricskélte. Az előkelőségek után a falu apraja-nagyja is a herceg elé járult, ki egy nagy kosár szőlővel, ki egy zsáknival érkezett, de akadt, aki a teleszedett kalapját nyújtotta a trónörökös felé. Márkus herceg mindenkinek ugyanazzal a kedves mosollyal válaszolt. Amikor aztán a sor elfogyott előle, egy nagy akós hordót hozatott a bárói család elé, és megparancsolta szolgálainak, hogy töltsék tele arannyal. „De színültig ám!” – tette hozzá határozottan. A bárói család nem tudott hová lenni az ámulattól és lelkesedéstől, de örömük nem tartott sokáig, mert bár alig hitték, a herceg minden egyes megajándékozójának ugyanazzal hordóval mérette ki az aranyat, még a felkiáltás sem hangzott másként: „Színültig!” Még Tóni, a nincstelen koldus előtt is, aki csupán egy marék szőlővel érkezett, ott állt a színültig töltött hordó. A bárónőt elöntötte a méreg, férje magarázkodni, követelőzni kezdett, kikérte magának, hogy az igazság nevében legalább nekik még egy hordónyi járjon! „Drága barátom! – szól erre szelíden a herceg. – Te mennyi szőlőt ajándékoztál nekem?” „Amim csak volt, Uram!” – hangzott a válasz. „És te, Tóni, te mennyit adtál nekem?” „Amennyim csak volt, Uram!” – felelte a koldus is. „Így hát, aki keveset adott, az sem adott kevesebbet, mint az, aki sokat adott, hiszen mindannyian mindeneteket odaadtátok.” ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

A fátyol foglyai

KÖNYV

Afganisztán, 80-as évek. A kezdeti, nyugatra tekintő kormányzat után a kommunisták egyenlőségelve, majd a tálibok megfélemlítéstől, emberi életek kioltásától vérző uralma következik. A nők élettere beszűkül, a hajdani egyetemi tanárokból, orvosokból saját házaik és a mindent elfedő ruha, a burka foglyaivá válnak. Háború dúl,

de nem csak Kabul utcáin, hanem szomszédok, hajdani barátok, házaspárok között is, de leginkább a szívekben. Mennyit ér egy élet? Mit tehetnek meg velem? Mennyit vagyok képes elviselni valakiért? És végül: létezik-e megbocsátás a megbocsáthatatlanra? A szerző, Khaled Hosseini afgán származású, Amerikában élő orvos, az ENSZ menekültügyi munkatársa,

egy valós elemekből összefűzött fiktív történettel kalauzol át minket szülőházaja három hányattatott évtizedén, két nő egybefonódó sorsán keresztül. Az *Egyezer tündöklő nap* című regény megpendít bennünk mindent, ami emberi, de nem szenzációhajhászás céljából, hanem hogy értessen és láttasson. Hogy elgondolkodtasson mélyebb miérteken, akár a terrorizmust, a nők és kisebbségi etnikai csoportok hátrányos megkülönböztetését, az emberi „igazság”-szolgáltatást és agressziót illetően. Mindeközben viszont olyan szépségekkel – a szeretet gesztusaival, a jellem erejével – táplál, hogy egy percre sincs eszünkben magára hagyni Marjamot és Leilát. Már-már túlságosan kemény, de értékes és magával ragadó könyv. Olyanoknak ajánlom, akik (el)bírják a háború olykor nagyon is személyes borzalmát, az emberi játszák igazságtalanságát és kegyetlenségét, mert mindezeket túllátva hinni tudnak a végső, nagyobb Jóban. ■

Simkó Zsófia

Egzisztencia eladó

FILM

(Christopher McCandless, az *Út a vadonba* című film főszereplőjének képzelt levele)

Csak írom a sorokat, közben nem is tudom, kinek... Nem számít, olvasd hát bátran, kedves ismeretlen, jó az, ha írok, azzal is fellelegítem kissé a kihűlt tagjaimat. Itt északon,

Alaszkában meglehetősen átjárt már a fagy, az a néhány kósza vadászat-kísérletem pedig még nem hozott eredményt, és most kénytelen vagyok önkéntes száműzetésem keserű kenyerét enni: a nagy semmit! Megbántam-e, hogy eljöttem? Sokszor eszembe jut, mi várt volna rám. Elrendezett állás az egyetem után, valami kis irodában, ahol ugyanazt a mókuskereket hajthattam volna,

mint annyian, akik nem mernek kilépni. Pedig mennyi minden várná őket! Istenem, ha át tudnám adni, milyen a lenyugvó nap fényénél könyvet lapozgatni, milyen érzés nap-nap után kicsattanó izgalommal felkelni, mert nem tudom, mit sorsol nekem az Ég! Csak kitérom a kezem, és hagyom, hogy belevezzek az ismeretlenbe, az elém zuhanó pillanatba... Naplementék ide vagy oda, a legnagyobb kincsem mégis azok az egyszerű emberek, akik befogadtak, és én pedig elmerülhettem az életükben. Sose ismerem volna meg az öreg Ront, ha a komfortos otthonomat választom! Lelkemet kitölti a hála! Azért, hogy megismerhettem történeteiket, a szívüket, mely ezer sebből vérzik. Az enyém is. Segíthettem őket munkámmal, odafigyeléssel, sőt, a hallgatásommal. Úgy érzem, megtaláltam valamit, valami hatalmas kincset, amikor nemet mondtam az egzisztenciámra, és igent a pillanatra. Te hogyan döntesz? ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. április 1. péntek, 19:00: Út a vadonba

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

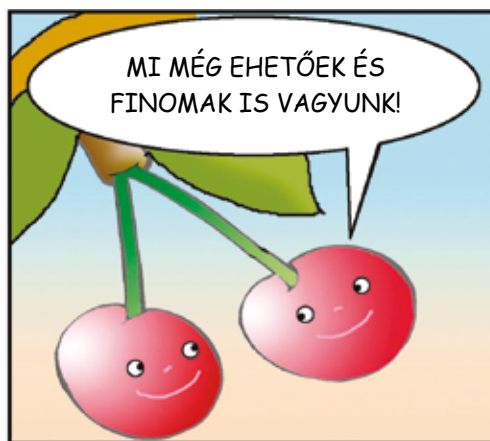
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 10-12. oldalon.

Fotó: patriarchia.ru /
Igor Palkin

SZEMÉLYI JÖVEDELEMADÓJA 1%-ÁNAK FELAJÁNLÁSÁT

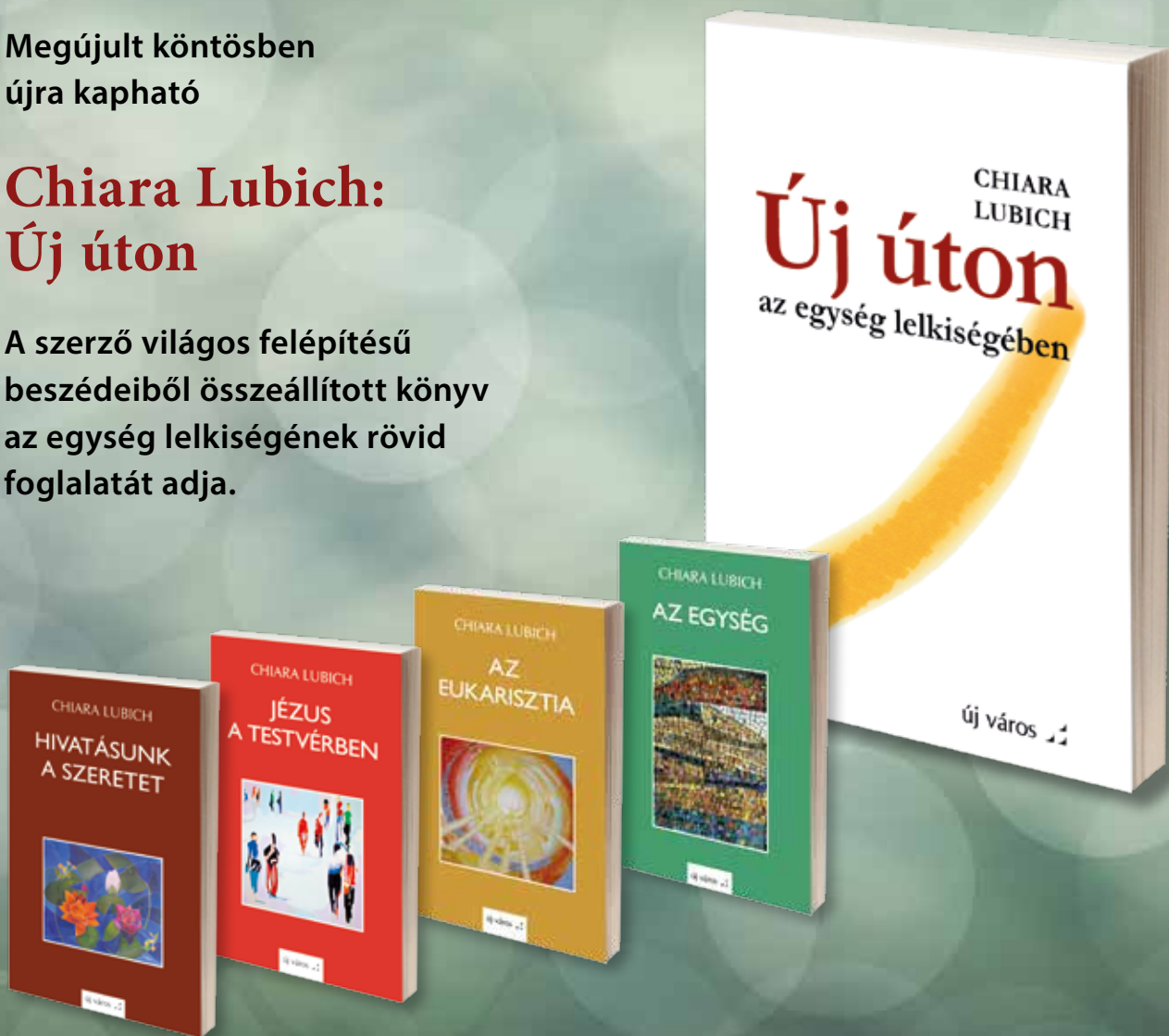
köszönettel vesszük az **ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY 18041930-1-42** adószámára.

új város

Megújult köntösben
újra kapható

Chiara Lubich: Új úton

A szerző világos felépítésű
beszédeiből összeállított könyv
az egység lelkiiségének rövid
foglatát adja.

Közösségi Lelekiség sorozatunk
köteteit egy-egy témában való
elmélyülésre ajánljuk.

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város. 2016/3